

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M., H.**, IČO: X., zastúpeného P. a P. advokátska kancelária, s. r. o., H., IČO: X., proti žalovanému **Mgr. Ing. P. K., S.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu T. A. Z., štátny podnik v likvidácii, IČO: X., zastúpenému Mgr. P. S., advokátom, N., **o vylúčenie vecí zo súpisu podstaty**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoKR/60/2010-463 z 20. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 159,17 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Trnava dňa 15. mája 2008 domáhal proti žalovanému správcovi konkurznej podstaty úpadcu T. A. Z., štátny podnik v likvidácii vydania rozsudku, ktorým by súd vylúčil zo súpisu všeobecnej podstaty nehnuteľnosti zapísané v súpisovej zložke majetku úpadcu pod číslami 248, 249 a 245, podrobne špecifikované v petite žaloby s poukazom na to, že žalobca je ich vlastníkom.

Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 31Cbi/4/2008-364 z 9. júna 2010 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému k rukám jeho právnej zástupkyne náhradu trov konania 1 823,56 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Za účelom zistenia, či žalobcovi svedčí právo, ktoré zapísanie sporného majetku do súpisu podstaty vylučuje, súd vykonal vo veci dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 11C 292/99, ku ktorému bola pripojená overená fotokópia privatizačného projektu T. A. Z. š. p. T. (ďalej aj „T. š.p.“) č. 329/92 vyhotovená F. (ďalej len „F.“), spisom

44Cbi/6/2007, rozhodnutím Krajského súdu Trnava z 23. septembra 2008 vo veci sp. zn. 21CoKR/4/2008 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6 Obdo 38/2009 zo dňa 18. februára 2010. Z takto vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11C 292/99 sa žalobca T., š. p. v likvidácii, domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedeným v katastri nehnuteľností pre katastrálne územie (ďalej len „k. ú.“) T. na rôznych listoch vlastníctva (ďalej aj „LV“), okrem iného aj na LV č. X., na ktorom sú zapísané nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom aj tohto sporu. Z obsahu privatizačného projektu T., š. p., okresný súd zistil, že privatizačný projekt sa skladá z viacerých častí. Prvá časť privatizačného projektu charakterizuje podnik a jeho majetok a obsahuje tiež návrh zakladateľskej listiny akciovej spoločnosti a jej stanov bez špecifikácie hnutel'ného, či nehnuteľného majetku. Druhá časť obsahuje špecifikáciu nehnuteľností T., š. p., vstupujúcich do akciovej spoločnosti, pričom nehnuteľnosti uvedené v žalobe sa tam nenachádzajú. Tretia časť projektu (majetkovoprávna) obsahuje identifikácie parciel a listov vlastníctva, ktoré boli vystavené v roku 1995. Privatizačný projekt bol registrovaný pod registračným číslom 329 a schválený dňa 11. apríla 1992. Z rozhodnutia o schválení privatizačného projektu nie je zrejmé, ktorý privatizačný projekt a ktoré jeho časti sú schválené, keďže privatizačný projekt obsahoval aj konkurenčný projekt a rovnako tak nie je zrejmé, ktorý majetok vstupuje do privatizácie a ani spôsob privatizácie.

V rámci právneho posúdenia skutkových zistení vychádzal okresný súd z ustanovení § 5 a § 6 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“), ďalej z ustanovení § 34, § 35, § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne úkony a z ustanovenia § 132 Občianskeho zákonníka, ktoré rieši otázku nadobúdania vlastníctva, pričom konštatoval, že privatizačný projekt a rozhodnutie o jeho schválení nie sú právnymi úkonmi a preskúmanie rozhodnutia o schválení privatizačného projektu súdu neprislúcha. Napriek tomu však považoval za potrebné privatizačné dokumenty posúdiť v súvislosti s uplatňovaným právom žalobcu.

Neurčitosť a nezrozumiteľnosť špecifikácie majetku vkladaneho do akciovej spoločnosti preukazuje aj doklad F. z 15. novembra 1993 (spis sp. zn. 11C 292/99, č. 1. 626-629), ktorým potvrdil potrebu upresnenia špecifikácie a dopracovania technickej dokumentácie z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti identifikácie vkladaneho majetku.

Uvedená špecifikácia obsahuje rukou dopisované čísla listov vlastníctva a prepisované výmery, pričom presnosť špecifikácie následne spochybňuje list F. z 3. marca 1994, adresovaný T., š. p. (spis sp. zn. 11C 292/99, č. l. 630). Okresný súd tiež zistil, že v roku 1995 nezistená osoba doplnila privatizačný projekt o listy vlastníctva, čím bola dodatočne vytvorená „upresnená“ špecifikácia majetku vloženého do T., a. s. (čiastková), a to z dôvodu „dopracovania technickej dokumentácie tvoriacej podklad pre zápis do katastra nehnuteľností“, ktorá je v spise sp. zn. 11C 292/1999 pripojená v dvoch verziách na č. l. 364 a 627. Z listu Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „MpSaP NM SR“) z 22. septembra 1999, adresovaného Okresnému úradu v T., odbor katastrálny (označený ako potvrdenie o prevode majetku podľa rozhodnutia o schválení privatizačného projektu š. p. T. T.) vyplynulo, že majetok uvedený v špecifikácii nehnuteľného majetku, ktorý tvorí dve prílohy listu, prešiel transformáciou podľa zákona č. 92/1991 Zb. na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu č. 329 z 11. apríla 1992 a len tento majetok bolo možné previesť na nové subjekty. Všetok ostatný majetok, ktorý nebol uvedený v priložených špecifikáciách, ostáva vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe T., š. p. v likvidácii. Na základe uvedeného bolo žiadané o vykonanie opravy zápisov na listoch vlastníctva v k. ú. T. a H.. Pri skúmaní obsahu listín súvisiacich s privatizáciou, najmä za účelom stotožnenia nehnuteľností vstupujúcich do majetku T., a. s., prostredníctvom F. s nehnuteľnosťami špecifikovanými v žalobe, okresný súd tiež zistil, že ich stotožnenie nie je možné, vzhľadom na ich obsahovú nedôslednosť, dodatočnú neoprávnenú manipuláciu s dokladmi a ich dopĺňanie, čo vyplýva aj z návrhu T. š. p., F., MpSaP NM SR a správkyne konkurznej podstaty úpadcu T. T., C., a. s. v likvidácii, na začatie katastrálneho konania zo dňa 22. decembra 1999.

Na základe uvedeného mal okresný súd preukázané, že pôvodný privatizačný projekt, ako aj rozhodnutie o jeho schválení trpelo vadami, spočívajúcimi v nemožnosti identifikovať majetok, ktorý mal byť do akciovej spoločnosti vložený a ktorý sa mal zapísať do katastra nehnuteľností, pričom ani dodatočná špecifikácia nebola v súlade s pôvodným privatizačným projektom a rozhodnutím o jeho schválení a zápisy v katastrí nehnuteľností boli vykonané nad rámec privatizačného projektu.

Neplatným právnym úkonom pre nejasnosť, nezrozumiteľnosť a rozpor so zákonom č. 92/1991 Zb., ako aj pre nemožnosť plnenia, vyplývajúcu z nedostatku vlastníckeho práva F.,

je podľa záverov súdu prvého stupňa aj úkon, o ktorom bola spísaná notárska zápisnica N 72/92, Nz 75/92 z 21. apríla 1992 o založení akciovej spoločnosti T. A. Z.. V zápisnici nie je uvedené, že má prílohy a nie je v nej identifikovaný majetok vkladany do akciovej spoločnosti. Tento je uvedený len v peňažnom vyčíslení. Dodatočným nezákonným pripojením špecifikácie majetku k notárskej zápisnici nemôže byť jej neplatnosť konvalidovaná.

Na základe uvedeného okresný súd ustálil, že vlastníctvo sporných nehnuteľností na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu úpadcu neprešlo na F., a preto nemohlo byť následne prevedené na T., a. s. a ani na žalobcu. Konštatoval tiež, že rozhodnutie MpSaPNM SR, ktorým malo prejsť vlastníctvo, schválilo privatizačný projekt č. 329/92 v pôvodnom znení. Vyššie uvedené nedostatky privatizačného projektu nemohli byť odstránené dodatočným vypracovaním inej špecifikácie majetku, ktorá zahŕňala iný majetok ako bol schválený privatizačným projektom.

Na základe takto vykonaného dokazovania okresný súd žalobu zamietol, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že mu svedčí právo, ktoré vylučuje zapísanie nehnuteľností do súpisu všeobecnej podstaty.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) a úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v sume 1 823,56 Eur.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ako súd odvolací) rozsudkom č. k. 31Cbi/4/2008-463 z 20. októbra 2011 napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Druhým výrokom žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 774,76 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd úplne a správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver, pričom svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby aj náležite odôvodnil. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považoval za preukázané, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, neboli predmetom schváleného privatizačného projektu a ani jeho príloh, preto na základe rozhodnutia o schválení

privatizačného projektu úpadcu neprešlo ich vlastníctvo v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. na F. a nemohlo byť prevedené ani na T., a. s., T. a následne na žalobcu, keďže žiadny subjekt nemohol previesť na iného viac práv ako sám mal.

Skutočnosť, že žalobca je ako vlastníak predmetných nehnuteľností zapísaný na LV č. X. pre katastrálne územie T., nie je podľa názoru odvolacieho súdu nevyvrátiteľným dôkazom o existencii jeho vlastníckeho práva a nie je ani prekážkou zápisu takýchto nehnuteľností do súpisu podstat pri výkone činnosti správca úpadcu, ktorý je povinný konať s odbornou starostlivosťou. Takýto majetok zapisuje správca do súpisu s poznámkou o spornom zápise, ktorá musí obsahovať dôvody, prečo je zapísanie majetku sporné a označenie osoby, v prospech ktorej svedčia pochybnosti sporného zápisu. Ochrana práv takýchto tretích osôb poskytuje zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov v ustanovení § 78, ktoré súčasne určuje spôsob vecného rozhodnutia súdu o nárokoch uplatnených podľa tohto zákona, pričom dôkazným bremenom zaťažuje túto tretiu osobu. Ak správcem vyzvaná osoba preukáže, že má právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu, správca bezodkladne po súhlase príslušného orgánu majetok zo súpisu vylúči. Ak správca dôvody tretej osoby neuzná, je povinný opätovne ju písomne vyzvať, aby do 30 dní od doručenia výzvy uplatnila svoje právo na súde vylučovacou žalobou. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že hmotnoprávna legitímácia žalobcu v konaní o vylúčení veci zo súpisu podstaty spočíva na subjektívnom, a nie objektívnom princípe. Vo vylučovacej žalobe môže byť žalobca úspešný len vtedy, ak preukáže, že mu patrí subjektívne právo, ktoré vylučuje zapísanie majetku do súpisu. Preto sa súd pri svojom rozhodovaní musel prioritne zaoberať otázkou žalobcom tvrdeného platného nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. V prejednávanej veci je z vykonaného dokazovania, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že dôvodom neúspešnosti žalobcu v konaní bola skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom rozhodnutia MpSaPNM o schválení privatizačného projektu úpadcu, keďže neboli v rozhodnutí ani v jeho prílohách vymedzené ako majetok určený na privatizáciu. Zistenia prvostupňového súdu neboli žalobcom vyvrátené, keďže tento vo svojej odvolacej námietke iba tvrdil, že nehnuteľnosti boli v privatizačnom projekte riadne zahrnuté, „aj keď ich určenie sa mohlo javiť ako nejednoznačné a neurčité“.

Z vykonaného dokazovania je tiež zrejmé, že okresný súd sa nezaoberal otázkou platnosti privatizačných dokumentov, tieto skúmal len v súvislosti s preukazovaním vzniku práva žalobcu ku konkrétnemu, v žalobe označenému majetku. Dospel pritom k jednoznačnému a vecne správne názoru (podloženému vykonanými dôkazmi), ktorý vychádza zo všeobecnej zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. V prejednávanej veci platne schválené privatizačné dokumenty T., š. p., T., neboli spôsobilé prívodiť vznik vlastníckeho práva obchodnej spoločnosti T., a. s., T., k nehnuteľnostiam aktuálne zapísaným na LV č. X., ako základného predpokladu platného prevodu uvedených nehnuteľností na ďalších nadobúdateľov. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že kúpna zmluva medzi T., a. s. a žalobcom, ako aj zápis v katastri nehnuteľností boli z formálneho hľadiska bezchybné.

Odvolačou námietkou žalovaného, týkajúcou sa nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním sa odvolací súd nezaoberal s odôvodnením, že žalobca v žalobe a ani v priebehu prvostupňového konania netvrdil a ani nepreukázal iný relevantný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva k označeným nehnuteľnostiam. Z obsahu spisu súdu prvého stupňa je zrejmé, že právnu kategóriu „vydržania“ spomenul vo svojom vyjadrení a aj na ústnom pojednávaní len žalovaný bez toho, aby ju ako právny titul svojho práva vylučujúceho zapísanie sporných nehnuteľností do súpisu podstaty uplatnil, tvrdil alebo preukazoval žalobca. Keďže táto skutočnosť nebola uplatnená žalobcom pred súdom prvého stupňa a nie je ani skutočnosťou, ktorú bez svojej viny nemohol označiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 205a O. s. p. túto odvoláciu námietku neakceptoval.

Ďalej odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) č. k. I. ÚS 50/2010-11 z 10. februára 2010, v ktorom sa ÚS SR zaoberal zásadou „nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet“. V citovanom uznesení ÚS SR konštatoval, že uvedená zásada sa dá vyjadriť aj slovami „z nepráva nemôže vzniknúť právo“. Ak je prvotná kúpna zmluva absolútne neplatná, nestal sa prvý kupujúci nikdy vlastníkom nehnuteľnosti a v prípade jej ďalšieho prevodu nesvedčí v prospech ďalších nadobúdateľov vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho. Na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa totiž vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch právnych skutočností. Prvou je uzavretie platnej zmluvy o jej

prevode (titulus acqiurendi) a druhou je individuálny správny akt - rozhodnutie príslušnej správy katastra o povolení vkladu (modus acqiurendi). Ak bol správou katastra povolený vklad vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej zmluvy, je teda reálne daný len modus, avšak chýba titulus, teda platne uzavretá zmluva. Na základe absolútne neplatného úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnako tak nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. ÚS SR v tomto svojom uznesení dospel k rovnakým záverom ako Ústavný súd Českej republiky (ďalej len „ÚS ČR“) vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 349/2003. ÚS ČR v tejto veci posúdil ako nedôvodnú námietku sťažovateľky, podľa ktorej kúpnu zmluvu na predmetnú nehnuteľnosť uzavrela v dobrej viere, spoliehajúc sa na správnosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností. ÚS ČR k tomu uviedol, že zásadne nemožno trvať na zachovaní právnej istoty, ktorá bola, hoci v dobrej viere, nadobudnutá v rozpore s právom. Vklad práva do katastra nehnuteľností je nutné vnímať len ako jednu z podmienok pre platný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V obecnej rovine možno za vlastníka považovať osobu, ktorej svedčí nadobúdacie konanie („modus“) a zodpovedajúci právny titul („titulus“). Za situácie, keď „titulus“ svedčí inej osobe než „modus“, je treba určiť, komu svedčí nadobúdací titul. Dobrá viera sťažovateľky je rozhodná iba potiaľ, že jej možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka. S dobrou vierou však platná právna úprava žiadne iné právne následky než vyššie uvedené nespája, a tiež ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi dobrá viera, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníckovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami, pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má táto prevahu nad katastrom.

Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že v prejednávanej veci je z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa preukázané, že z rozhodnutia MpSaPNM, ktorým bol schválený privatizačný projekt T., š. p., T. a notárskej zápisnice N 72/92, Nz 75/92 z 21. apríla 1992 o založení akciovej spoločnosti T. A. Z., obsahom ktorých neboli nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia zo všeobecnej podstaty úpadcu T., š. p. v likvidácii, T., sa žalobca domáha, nevznikol pre F. nadobúdací titul (titulus) na uvedené nehnuteľnosti. Preto ich F. nemohol právne relevantne vložiť do ním založenej

akciovej spoločnosti T. a táto ich nemohla následne platne previesť na žalobcu, a preto ich správca úpadcu T., š. p. v likvidácii, T., dôvodne zapísal do súpisu všeobecnej podstaty.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil a podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. priznal úspešnému žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v sume 774,76 Eur.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie. Domáhal sa ním zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že sa mu, ako účastníkovi konania, postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ako dovolací dôvod uviedol, že konanie súdov (prvostupňového aj odvolacieho) je postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa dovolateľa dôjsť tým, že odvolací súd sa odmietol zaoberať odvolacou námietkou žalobcu, týkajúcou sa vydržania vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Odvolací súd tento svoj postup odôvodnil tým, že žalobca v žalobe a ani v priebehu prvostupňového konania netvrdil a ani nepreukázal iný relevantný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Toto odôvodnenie považoval dovolateľ za irelevantné s poukazom na to, že skutočnosť, že žalobca v konaní na prvom stupni nepoukázal, resp. netvrdil, že nadobudol vlastnícke právo vydržaním, nemôže mať za následok skutočnosť odmietnutia zaoberať sa uvedenou odvolacou námietkou, ktorá bola podľa názoru žalobcu v konaní na druhom stupni preukázaná. Vzhľadom k tomu, že po právoplatnosti rozsudku krajského súdu vznikla možnosť domáhať sa vlastníckeho práva určovacou žalobou, kde by titulom nadobudnutia vlastníckeho práva bolo uplatnenie vydržacieho titulu (žalobca podanie takej žaloby zvažuje), prvostupňový aj odvolací súd sa touto otázkou mali zaoberať, aj so zreteľom na hospodárnosť konania. S poukazom na ustanovenie tretej vety § 120 ods. 1 O. s. p. („Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.“), dovolateľ namietal, že súdom nič nebránilo v tom, aby vykonali aj také dôkazy, ktoré účastníci nenavrhli. Vzhľadom na okolnosti prípadu (neurčitosť privatizačného projektu, nadobudnutie vlastníckeho práva v dobrej viere a zásadu nemo plus iuris) bolo podľa názoru dovolateľa

nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci vykonať dokazovanie súvisiace s vydržaním vlastníckeho práva. Kritérium nevyhnutnosti je o to závažnejšie, že z doterajšieho konania sa ako jediná možnosť úspechu v spore javí práve aplikácia inštitútu vydržania predmetných nehnuteľností. Súd tak podľa názoru dovolateľa mal a mohol vykonať dokazovanie z vlastnej iniciatívy. Podľa dovolateľa je teda nepochybné, že odvolací súd sa mal zaoberať jeho argumentáciou týkajúcou sa vydržania. Keďže tak neurobil, nevyhovelo ani zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia svojho rozhodnutia, čím celkom nepochybné odňal žalobcovi právo na spravodlivý súdny proces, čo v konečnom dôsledku znamená aj odňatie možnosti konať pred súdom. Zároveň možno z tohto dôvodu považovať rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný, v dôsledku čoho je konanie tohto súdu postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ďalej dovolateľ poukázal na porušenie ustanovení § 118 ods. 1 a 2 O. s. p. zo strany konajúcich súdov, ktoré procesné pochybenie malo zrejmy vplyv na výsledok konania. Súdom zúčastneným na rozhodovaní vytykal to, že po vykonaní úkonov, na ktoré odkazujú citované zákonné ustanovenia a ani v priebehu ďalšieho konania súdy neuviedli, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov bolo možné považovať za zhodné a ktoré právne významné skutkové tvrdenia boli pred vyhlásením rozhodnutia sporné. Ak by totiž žalobca vedel, čo súd považuje za podstatné, vykonal by ďalšie potrebné úkony, ako navrhnutie iných dôkazov alebo uplatnenie vydržania sporných nehnuteľností. Uvedené pochybenie súdov (prvostupňového aj odvolacieho) považuje dovolateľ za natoľko závažné, že samo osebe zakladá prípustnosť a dôvodnosť podaného dovolania.

S poukazom na ust. § 214 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolateľ tiež namietal, že krajský súd nebol oprávnený rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania. Poukázal na to, že napadnuté rozsudky okresného aj krajského súdu môžu mať, vzhľadom na rozsah, účel a celospoločenský dopad a súvis privatizácie, v konečnom dôsledku za následok nadobudnutie charakteru dôležitého verejného záujmu. Uvedené rozhodnutia majú podľa mienky dovolateľa potenciál vyvolať taký prejudiciálny stav, ktorý môže mať dopad pre nezanedbateľnú skupinu obyvateľov. S ohľadom na riešené otázky a ich možné dopady bol odvolací súd povinný nariadiť vo veci pojednávanie. Keďže sa tak nestalo, aj v tejto skutočnosti možno vidieť odňatie možnosti konať pred súdom, resp. nesprávne právne posúdenie veci. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd pojednávanie nenariadil (pričom podľa

názoru dovolateľa tak urobiť mal, resp. mal minimálne požiadať žalobcu o vyjadrenie, či súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania), tak vyššie citované ust. § 118 O. s. p. nemohlo byť odvolacím súdom realizované. Porušenie tohto zákonného ustanovenia zo strany odvolacieho súdu je tak celkom zjavné a nepochybné.

Dovolateľ tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2001, sp. zn. 1 Cdo 13/01 (R 101/2002), podľa ktorého je možné zmeniť návrh na začatie konania aj pred odvolacím súdom. Na základe uvedeného sa dovolateľ domnieva, že ak je možná zmena návrhu (petitu), je možné aj uplatnenie ďalších skutočností, a to aj s ohľadom na ust. § 205a ods. 1 písm. b/ O. s. p., keď v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vade (porušenie ustanovení § 118 ods. 1 a 2 O. s. p.), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Dovolateľ tiež polemizoval so závermi odvolacieho súdu, ktorý mal preukázané, že sporné nehnuteľnosti neboli zahrnuté do rozhodnutia MpSaPNM o schválení privatizačného projektu úpadcu. Odvolací súd ako keby „pozabudol“, že na základe (podľa súdu) „zrejmeho“ nevymedzenia predmetných nehnuteľností v privatizačnom projekte, došlo k zápisu vlastníckeho práva v prospech F.. Dovolateľ vyjadril presvedčenie, že ak by mal štátny orgán, ktorý má zverenú právomoc zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v tomto smere nejaké pochybnosti, zápis vlastníckeho práva by nevykonal. Aj v uvedenom videl dovolateľ tzv. inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu vyjadril tak, že ho ako neprípustné navrhol odmietnuť. Poukázal na to, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, takže je zjavné, že nejde o žiaden z prípadov prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p. Dovolací súd sa preto nemôže zaoberať správnosťou/nesprávnosťou právneho posúdenia veci (ktoré dovolateľ ani nenamietal) a ani tým, či v konaní súdov je/nie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napadnuté rozhodnutie preskúma len z hľadiska existencie možných vád podľa ust. § 237 O. s. p. Dovolateľom namietaná vada konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. však podľa názoru žalovaného konanie súdov v prejednávanej veci nezaťažila. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania v sume 2 189,28 Eur. Trovy žalovaného

predstavujú trovy právneho zastúpenia, pozostávajúce z odmeny advokáta za 2 úkony právnej služby, každý po 904,57 Eur s pripočítaním tzv. režijného paušálu 7,63 Eur a 20% DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), právne zastúpený podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či sa dovolaním napadá rozhodnutie, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné:

- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1),
- proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2),
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že z ustanovenia § 238 O. s. p. prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nemožno vyvodiť. Dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je prípustné len v dvoch prípadoch. V prvom prípade vtedy, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. To znamená, že výroková časť rozsudku odvolacieho súdu musí obsahovať výrok súdu o tom, že proti svojmu rozhodnutiu pripúšťa dovolanie. V druhom prípade je dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu prípustné vtedy, ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Ide o prípady, keď súd prvého stupňa vo výroku rozsudku, ktorým rozhodol spor

zo spotrebiteľských zmlúv, vyslovil, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná, ako aj prípady, keď súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky a z tohto dôvodu dodávateľovi nepriznal plnenie, alebo mu na základe takejto podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, za predpokladu, že súd túto zmluvnú podmienku výslovne uvedie vo výroku svojho rozhodnutia. V prejednávanej veci nejde o žiaden z uvedených prípadov.

Prípustnosť dovolania žalobcu by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ust. § 237 O. s. p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je totiž dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je relevantný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto zákonom ustanovení, keďže rozhodujúcou skutočnosťou je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne aj došlo.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal vadu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdov odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký procesne závadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalobca v dovolaní namietal, že odvolací súd nebol oprávnený rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože napadnuté rozsudky okresného a krajského súdu môžu mať, vzhľadom na rozsah, účel a celospoločenský dopad a súvis privatizácie, v konečnom

dôsledku dopad na nezanedbateľnú skupinu obyvateľov, a teda sa týkajú verejného záujmu. Ďalej tiež namietal, že zo strany konajúcich súdov nebolo dodržané ust. § 118 ods. 1 a 2 O. s. p. a toto procesné pochybenie súdov malo zrejmý vplyv na výsledok konania. Ak by totiž žalobca vedel, čo súd považuje za podstatné, vykonal by ďalšie potrebné úkony, ako navrhnutie iných dôkazov alebo by uplatnil titul vydržania sporných nehnuteľností. Odvolaciemu súdu tiež vytýkal, že sa mal zaoberať aj zisťovaním, či žalobca mohol nadobudnúť vlastnícke právo aj vydržaním a v tomto smere mal z vlastnej iniciatívy vykonať dokazovanie, nakoľko podľa ust. § 120 ods. 1, tretej vety O. s. p. môže súd výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci konania, ak ich vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd mu, ako účastníkovi konania, odňal možnosť konať pred súdom a rozsudok odvolacieho súdu je tiež nepreskúmateľný a konanie tohto súdu je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. 214 ods. 1 O. s. p. (v znení platnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva, že na všetkých súdnych inštanciách sa musí vykonať verejné pojednávanie.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že odvolací súd musí nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ak súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania a ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Vo všetkých ostatných prípadoch odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd dokazovanie neopakoval a ani nedopíňal a tiež, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci na pojednávaní, teda dôvody na nariadenie pojednávania podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a/ a b/ dané neboli.

V dôvodovej správe k zákonu č. 384/2008 Z. z., ktorým bola pre odvolací súd zavedená povinnosť predsedu senátu nariadiť na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej pojednávanie, ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem, sa uvádza, že Európsky súd pre ľudské práva doposiaľ nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a výklad tohto pojmu ponecháva na úvahu odvolacím senátom v tom-ktorom konkrétnom prípade. O dôležitý verejný záujem, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania ide spravidla vtedy, ak otázky, ktoré sú predmetom konania, môžu byť predmetom verejného, teda celospoločenského záujmu a ak ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania v občianskom súdnom konaní môže byť významná aj pre iné, na konaní nezúčastnené subjekty. Môže ísť napr. o konanie, predmetom ktorého je ochrana základného práva na priaznivé životné prostredie, kde už z povahy tohto práva je zrejmé, že zásah do neho môže mať širší spoločenský dopad. Verejný záujem sa vyskytuje predovšetkým v konaniach, ktorých výsledok má významný dopad na spoločné záujmy občanov na riadení a spravovaní záležitostí obcí a vyšších územných celkov, v oblasti miestnej štátnej správy a pod. V takýchto prípadoch treba dať prednosť uplatneniu zásady verejného prejednania veci na pojednávaní, čo je účelom vyššie uvedeného ustanovenia.

V posudzovanom prípade je predmetom konania tzv. vylučovacia žaloba, na základe ktorej sa žalobca - M. ako vylučovateľ, domáhal proti žalovanému správcovi konkurznej podstaty vylúčenia sporných nehnuteľností, ktoré správca zapísal do všeobecnej podstaty úpadcu T., š. p., T.. Ide o konanie, ktoré sa bežne vyskytuje v súvislosti s konkurznými konaniami, keď správca konkurznej podstaty zapíše do podstaty úpadcu majetok (nehnuteľností, hnutel'né veci alebo iné práva), o ktorom tretia osoba (tzv. vylučovateľ) tvrdí, že má k nemu právo vylučujúce zapísanie tohto majetku do podstaty. Konanie začaté na základe vylučovacej žaloby tretej osoby (tzv. vylučovateľa) je sporovým konaním podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku a dôkazné bremeno na preukázanie práva vylučujúceho zapísanie sporného majetku do podstaty správcom konkurznej podstaty spočíva na vylučovateľovi. Z ust. § 18 O. s. p. vyplýva, že účastníci (bez ohľadu na to, kto ním je) majú

v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Žalobca v dovolaní poukazoval na to, že odvolací súd mal nariadiť na prejednanie jeho odvolania pojednávanie, pretože rozsudky súdu prvého stupňa, ako aj súdu odvolacieho môžu mať, vzhľadom na rozsah, účel a celospoločenský dopad a súvis privatizácie, v konečnom dôsledku za následok charakter dôležitého verejného záujmu s dopadom pre nezanedbateľnú skupinu obyvateľov. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že v predmetnej právnej veci mal odvolací súd nariadiť pojednávanie, pretože išlo o dôležitý verejný záujem, ktorý (podľa názoru odvolacieho súdu) dovolateľ v dovolaní ani riadne a zrozumiteľne neodôvodnil. Prejednanie odvolania žalobcu odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania tak bolo v súlade so zákonným ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a týmto postupom odvolacieho súdu nebolo žalobcovi odňaté právo konať pred súdom (ust. § 237 písm. f/ O. s. p.)

Z obsahu spisu dovolací súd tiež zistil, že okresný súd postupoval v súlade s ust. § 118 ods. 1 až 4 O. s. p., upravujúcim priebeh súdneho konania, čo vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom z 25. mája 2010. Keďže odvolací súd považoval skutkový a právny stav, zistený okresným súdom, za náležite zistený a v celom rozsahu sa s ním stotožnil a v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, je logické, že nepostupoval podľa ustanovenia § 118 O. s. p. upravujúceho priebeh súdneho konania. Navyiac, podľa ust. § 211 ods. 2 O. s. p. ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa platia pre konanie na odvolacom súde len primerane. V prípade, ak odvolací súd nariadi pojednávanie, tak priebeh pojednávania na odvolacom súde sa riadi ust. § 215 O. s. p. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, že porušením ust. § 118 O. s. p. zo strany konajúcich súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (ust. § 237 písm. f/ O. s. p.)

Za neopodstatnenú považoval dovolací súd aj námietku dovolateľa, že odvolací súd mal z vlastnej iniciatívy vykonať dokazovanie aj na zistenie, či žalobca k sporným nehnuteľnostiam nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Ako už bolo vyššie konštatované, v sporovom konaní má dôkazné bremeno žalobca, ktorý má nielen povinnosť tvrdenia určitej skutočnosti (v posudzovanom prípade tvrdenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k sporným

nehnutelnosti), ale aj preukázania ním tvrdenej skutočnosti na základe ním označených dôkazov. Povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazná povinnosť sú náležitosťami návrhu na začatie konania (žaloby) podľa ust. § 79 O. s. p. Podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. súd je povinný poučiť účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a uplatnené neskôr súd neprihliada.

Z obsahu zápisnice pred okresným súdom z 25. mája 2010 vyplýva, že účastníci konania boli poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., pričom nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Z ust. § 205a ods.1 písm. c/ O. s. p. potom vyplýva, že nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, môžu byť pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom o. i. len vtedy, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Keďže v posudzovanom prípade žalobca, ako odvolateľ, bol súdom prvého stupňa riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., tak odvolací súd postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď sa novou skutočnosťou tvrdenou žalobcom v odvolaní (nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním) v odvolacom konaní nezaoberal a týmto svojím postupom neporušil ani zásadu rovnakého postavenia účastníkov v občianskom súdnom konaní (ust. § 18 O. s. p.) a ani neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Námietkami dovolateľa ohľadom tzv. iných vád (odlišných od vád taxatívne vymenovaných v ust. § 237 O. s. p.), ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutia súdov oboch stupňov, sa dovolací súd nezaoberal, pretože (ako vyplýva z predchádzajúceho výkladu), tieto vady same osebe prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nezakladajú.

Vzhľadom k tomu, že dovolateľom namietaná vada podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. konanie súdov nezaťažila a dovolacím súdom neboli zistené ani iné vady konania podľa ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol dovolanie žalobcu, pretože dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 159,17 Eur. Uvedené trovy právneho zastúpenia tvorí odmena advokáta za 2 úkony právnej služby (1. prevzatie a príprava zastúpenia – dovolací súd prihliadol k tomu, že v dovolacom konaní zastupoval žalovaného iný advokát, ako v konaní pred súdmi prvého a druhého stupňa; 2. vyjadrenie k dovolaniu), s pripočítaním tzv. režijného paušálu 2 x 7,63 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). V súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. uznesenie z 29. apríla 2010, sp. zn. 5 Obo 75/2009 alebo uznesenie z 28. októbra 2008, sp. zn. 3 Obo 262/2007) aplikoval dovolací súd pri výpočte odmeny advokáta ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého platí, že ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinástina výpočtového základu, v danom prípade (rok 2012) 58,69 Eur. Žalovaný odmenu advokáta počítal podľa ust. § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. z ceny nehnuteľností, ktorých vylúčenie zo súpisu podstaty úpadcu bolo predmetom sporu v prejednávanej veci, avšak uvedený spôsob výpočtu nemožno považovať za správny. Podľa ust. § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. platí, že ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku. V prejednávanej veci súdy nerozhodovali o peňažnom alebo inom plnení, alebo o práve žalobcu. Žalobca sa v konaní domáhal vylúčenia veci z konkurznej podstaty. Ide o osobitné konanie v zmysle ust. § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v ktorom súd nerozhoduje o tom, kto je vlastníkom veci, ktorá bola správcom zaradená do súpisu podstaty, ale rieši výhradne otázku, či vec bola zaradená do súpisu oprávnene alebo nie. Ide teda o spor, ktorého predmet nie je ocniteľný peniazmi.

Uznesenie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním pomerom hlasov 3:0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Hana Segečová